

que puja dret entre els grans blocs de pedra del Sot de l'Infern i fa una dreuera important. Nosaltres això no ho sabíem i vam fer tota la pista.

Menjar ens va suposar un problema que ja ens temíem: resultà que la companyia del gos no era gratuïta. No volgué les peles de poma ni la pell del tomàquet però es menjà amb avidesa el greix del pernil.

La pista va obrint camí entre parets encara per estrenar pels escaladors, o això ens va semblar, i que fan suggerents formes. Cal destacar dos rocs que recorden un cargol de les dimensions d'un autocar i un cap d'ovella que es poden veure en un punt del camí des d'on es divisa Sant Llorenç de Morunys emmarcat entre dos blocs de pedra, un dels quals és el mateix cargol. És en aquest punt on la dreuera que comença a la casa de les arcades s'uneix altre cop a la pista.

Un tros més amunt es troba una altra casa, La Borda d'en Pujol, aquesta però mig enrunada. Aquí vàrem trobar les primeres clapes de neu a l'ombra d'alguns marges. El gos va calmar la seva set amb la neu. Una gran i bonica esplanada sense bosc ens avisà que estàvem als Plans de la Borda i ens convidà a descansar una mica. Des d'aquest punt ja vàiem la Serra del Verd i les seves dues úniques entrades evidents: la Canal Fonda a la dreta i la Bòfia de la Grallera a l'esquerra. Seguint la pista ens endinsàrem en un bosc de pi roig, boixos, ginebrons i rosers. La veritat és que nosaltres ens vam embolicar una mica, però el més fàcil és seguir la pista que primer passa per una font que queda sota el Coll de Rulls fins que arriba a un revolt molt pronunciat a la dreta. En aquest punt no hi ha arbres i es veu l'última casa que hem deixat enrere, així com la Serra de Port del Compte. Des d'aquest revolt veureu dos cartells de caça i també una fita que indica el començament d'un sender que puja per la vora de la Canal Fonda fins als 2.000 metres on férem nit. El sender torna a creuar la pista una vegada després d'un tram de bosc. Aviat el bosc s'aclarí i el pendent començà a pronunciar-se. Va ser llavors, en una parada, que decidírem fer fora el fidel animal. Era clar que dins de la tenda no hi dormiria i, per pelut que fos, no ho hauria passat gaire bé amb unes temperatures de segur per sota els cinc graus negatius. Unes quantes pedretes llançades amb magistral punteria no feren entendre al gos tot aquest raonament però si més no va marxar.

Després de dubtar una mica per la boira que pujava a estones de la vall, decidírem que allò no era res i prosseguírem. La tenda la vam plantar al Prat d'Aubes, just al coll entre dos cims. Era l'únic lloc que ens proporcionava un descans horitzontal, fet aquest que superà la por a estar exposats directament al vent.

El vent es va comportar. Les nits d'hivern són excessivament llargues per dormir en tenda. A les set ja érem al sac i no en sortírem fins a quarts de vuit de l'endemà.

Quan estàs dormint (o ho intentes) a la tenda, penses en el sol que farà al matí; aquell sol des preocupat que ho asseca tot, que t'escalfa la cara,

illumina la roca de les muntanyes i t'enlluerna al reflexar-se amb la neu...

Al llevar-nos nevava amb moderació i les muntanyes pròximes jugaven a amagar-se entre la boira. La tassa que tant hàbilment vam deixar plena d'aigua fora la tenda la vam trobar trencada, tota l'aigua havia quedat sòlida. Esmorzàrem dins la tenda pensant que el sol ens estava esperant a que comencéssim l'excursió per trencar la boira. Semblava que li estava costant més del compte sortir aquell dia. Decidírem deixar-li una mica de temps mentre pujàvem el Cap del Prat d'Aubes (2.244 m). Dalt del cim vam veure la Serra del Cadí, el Pedraforca i el massís del Moixeró. Totes les muntanyes s'havien apuntat al joc d'amagar. Baixant cap a la tenda ens vem anar convençent que no era el dia idoni de fer la descoberta de l'entorn. La idea era carenejar fins la Serra del Gall, el Coll de Pedrell i el Cap de Plans i d'allà anar cap a Les Valls de la Pedra i altre cop a La Coma. La nevada va començar a apretar una mica i a correu muntàrem les motxilles, plegàrem la tenda i començàrem a desfer el camí del dia anterior. Tot baixant, de tant en tant miràvem enrere per veure boira i pensar en tornar un altre dia.

A La Coma retrobàrem el gos davant la porta del bar. Potser tanta activitat en un sol dia li féu venir agulletes ja que caminava una mica coix. Amb tot no semblava que ens guardés rancor i acceptà amb golafreria una mica de llonganissa que ens havia sobrat. Tots tres vam fer uns quants estiraments i, acte seguit, nosaltres dos vam pujar al cotxe i ell tornà a la seva activitat habitual, és a dir: jeure.

Andreu Coromines i Arnau Tintó

Diari d'una sortida d'esquí de muntanya

A la memòria d'en Joan Soley, i d'en Jordi Artiaga

Trobareu que aquest escrit és diferent al que normalment esteu acostumats a veure en un butlletí de muntanya. És cert, és un diari especial, molt especial. Un diari en què no explica cap ressenya, diguem que és un diari personal.

Dimecres 6 de març

Estic inquiet. Fa dos anys que no faig cap sortida d'esquí de muntanya. Demà aniré a l'UEC de Lliçà per veure si s'organitza una excursió. Recordo l'última sortida que vaig fer, va ser al Gran Tuc de Colomers des del refugi de Colomers. Una sortida complerta, la neu no massa bona, però els companys s'ho van passar força bé. Sense saber-ho en aquells moments, seria l'última sortida d'esquí de